

steriet kunde holde sig. Der er ikke mere den Begejstring i Højre for Fæstningsbyggeriet, som der var i sin Tid, og som Ministeriet slog det op til gennem de konservervante Klubber og hele den Kamp; denne Begejstring er ikke mere til Stede i Højre. Se f. Eks. Begivenhederne, som foregik foreleden Dag ved Borgerrepræsentantvalgene; hvorledes det næsten blev betragtet som en Fornærmelse imod Kandidaterne, at man forekastede dem at være Højremænd. Enten vare de det ikke, eller ogsaa turde de ikke sige, at de var det. — Højre har ikke den Betydning mere, som det har haft, og jeg er overbevist om, at efterhaanden som de økonomiske Interesser komme til at spille en større Rolle — og det ville de komme til — vil der blive, ja jeg kan nok sige, en Splitelse i dette Parti. Vi kunde derfor godt have ventet nogle Aar og set, om vi dog ikke kunde sejre over Ministeriet, og det paa en saadan Maade, at det var Grundloven, der sejrede, og ikke som nu, at den er færdig — og det under saadanne Omstændigheder, at den tidligere Opposition nedlægger Vaabnene og giver Regeringen og Højre en let Sejr i Stedet for at føre Kampen til Ende. Selvfølgelig stemmer jeg baade mod Ændringsforslaget og mod Finanslovens endelige Vedtagelse.

Madsen-Mygdal: Jeg skal ikke opholde det høje Ting ret længe. Det er der saa meget mindre Anledning til, som jeg sikkert ved, at mine Ord ikke i mindste Maade ville forandre den stæbningsvagre Afstemning, som om lidt skal finde Sted i denne Sal. Den ærede foregaaende Taler har Ret i et Punkt, naar han sagde som saa, at Forsatningskampen er endt, den Forsatningskamp, som har været ført her i en Række af Aar — jeg kan gerne sige, siden den 28de Maj 1870, den Dag, der danner et sørgeligt Vendepunkt i vor politiske Historie. Denne Forsatningskamp ender da med den 1ste April 1894. Men det er mit Haab, at den ender kun foreløbig (Afbrydelse). Ja, jeg kan godt forstaa, at de Herrer paa den anden Side kunne være glade over denne Dag, de staa jo med en glimrende Sejr over hele Linien, de staa med en Sejr, der er større, end nogen af de Herrer sikkert nogen Sinde have drømt om, at de skulde naa til. Men desuagtet haaber jeg, at det høje Ting vil høre et lille alvorligt Ord af en af de slagne, jeg lover Dem, at det ikke skal blive langt.

Jeg ved meget vel, at adskilligt af det, jeg har at sige, vil man forsøge paa at betegne som „Fraser“, jeg har hørt det saa tit og saa ofte. Ikke desto mindre trojster

jeg mig til at sige, at alle de ældre her i denne Sal, hvad enten de staa til Højre eller til Venstre, have staaet paa de samme „Fraser“ tidligere, de have delt min Betragtning i tidligere Dage, og jeg ved, der er mange brave og hæderlige danske Mænd, som have levet hele deres Liv paa disse saakaldte „Fraser“, og jeg haaber og tror, at jeg skal leve paa disse saakaldte „Fraser“ til min sidste Stund. — Saa staa jeg da her paa den gode gamle Grund, det bærende i vor Forsatning og det bærende i hvert Lands fri Forsatning. Det der er Kernen i det hele, det er dette, at Regeringen behøver baade Kongens og Folkets Ja for at kunne leve som Regering. Ænevældens Land — jeg har haft Lejlighed til at betone det tidligere her i denne Sal, og det høje Ting vil tillade mig, at jeg atter gentager det — Ænevælden bethder dette, at Regeringen kun er afhængig af Kongens Vilje, kun behøver Kongens Ja for at kunne leve som Regering. Men den fri Forsatning bethder dette, at enhver Regering er afhængig baade af Kongens og Folkets Ja, behøver Kongens og Folkets Ja for at kunne leve som Regering, naar det overhovedet skal gaa vel til; paa anden Maade kan der ikke regeres med Loven. Naar man forsøger paa at sætte sig ud over Folkets Ja, saa kommer man uden for Loven. Det har Deres bedste Mænd i tidligere Dage erkendt saa mangfoldige Gange. Denne gode gamle Grund staaer jeg paa, og bliver jeg ved at staa paa, saa længe jeg lever. Jeg ser ikke rettere, end at det er her, at Folkets dyreste Ret ligger. Kongens Ret ifølge Grundloven til at udnævne Ministrene, have vi aldrig villet angribe, men paa den anden Side har Folketinget, gennem sine Repræsentanter, at sige Ja eller Nej til de Benge, som disse Ministre skulle have til at regere med. Dette tillader jeg mig at udtrykke som Folkets dyreste Ret, den Ret, som bærer al anden Ret. Tager man denne Folkets Ret bort, saa underminerer man al anden Ret. Det er Betingelsen for, at vort Ord i denne Sal og i det andet Ting, at vort Ord i det hele taget skulde have noget som helst at bethde, at denne Ret respekteres. Jeg behøver ikke at udvikle disse Betragtninger, de Herrer paa begge Sider kende dem godt og have indrømmet deres Berettigelse — det ved jeg — i deres Hjertier gennem mange, mange Aar. Der var som sagt en Gang, da alle stod paa den Betragtning, og jeg kender ikke en eneste aktiv Højrepolitiker før 28de Maj 1870, der ikke delte denne Betragtning. Jeg ved godt, at der straks efter 1870 kom andre Røster frem, i Begyndelsen ganske sagte. Der var et